

Skensta
Skensta by
Skensta byLennar Eriksson
Skensta församling1. Om en trollkärning i Torstuna.

Sågen om riddaren

I Skensta by i Torstuna socken fanns det för några tiotal år sedan en gammal qvinnu, som kunde lite mer än andra. Folket sade, att hon stod i förbund med den onde. Nu började det att lida mot påsk ett år, och då skulle förstås hon såväl som alla andra trollkärningar i trakten till kyrktornet och få sitt kontrakt med gammal kyrka förnyat. Denna gång skulle hon även hava sin sondotter med sig till kyrktornet för att få henne uppstagen till trollkärning, och därför höll farmern dem på att omgäta för flickan, huru hon skulle förhålla sig under natten, medan de voro i ladugården och mjölkade gås kvällen. Nu hade de också en dräng i den gården, som hette Anders. Då han skulle gå och bära ströhalen till stallet på kvällen hörde han att kringspöskaren hade något sabbag för sig i ladugården och han stannade därför och byssnade utanför lagårdsfönstret en stund. Nu tyckte drängen att det skulle vara riktigt, att gå till tornet på natten och se på, huru trollkärningarna bure sig åt, och han talade därför Reid några andra dräng i Skensta och Grinda, som inte voro så rädda av sig, och så gingo de då till kyrktornet på påsknatten. Kloacker Lindvall i Torstuna talade om för dem, huru de skulle bära sig åt: De skulle skriva "Fader Va" på långa remsor och sätta dem om livet på sig och sedan, då de kommit upp i tornet, skulle de sätta sig där i ett hörn och sätta en stor papprensremsa, som de skrivit "Fader Va" på framför sig i hörnet. När klockan slog tolv på natten öppnades tornluckorna och trollkärningarna kom

insparandes från alla väderstreck. Mitt under stor-
klockan låg gammal Esker själv och satte genast kö-
ringarna i arbete med att skava malen från klockor.
De skavde och skavde så svetten lackade från dem,
och när de de fått mun full spottade de ut allihopps gen-
torngluggen och ropade: "Ni aldrig min själ komma till
Gud förken den här malmen kommit tillbaka till
klockan igen. När klockan började lida mot ett fjög-
kåringarna sina kontakt förnyade, och då hade även
de nya fått sina kontakt, så att de kunde lida hem på sin
egna kvarter. Sedan på påsternmorgonen, då de sutto och
åto frukost i Stenstadsade helt plötsligt drängen: "Ja ha
varit i tornet i natt jag" sade han. Allihops tittade först
helt förundrade upp, men farmadern, som stod
vid spisen och röde blängde helt förargad på honom.
Men drängen var inte rädd ändå utan sade: "Farmor
var där hon också. Jag kände så väl igen farmors gamla
rödrandiga undertjejal. Fick farmor något bra kontra
åt Karin då?" Gummans svarde inte ett ord på frågan
utan blängde till och skrek ilsket: "Det där skulle du inte
ha sagt, du Anders." Efter den dagen såg ej drängen sin
hållsaday mer. Han levde kvar till om fall och sedan året
efter blev han död.

2. När Svälthammarsgubben skulle uphota rättorna i byn

En Tibble lög i Torstuna socken bodde för en tid en gammal gubbe, som kallades Svälthammarsgubben som kunde mer än andra. Nu var det så, att i Tibbles by var det alldeles gärligt med rättor så dom höll på att äta upp allt vad som fanns. Nu visste de inte, hur de skulle bära sig åt för att bli av med dem. Men då var det någon, som sade att de skulle säga åt Svälthammarsgubben, om han kunde hjälpa dem, och det sade han att han kunde. Men då skulle allt byns folk ställa sig på vägkanten, där han skulle komma och gå fram med rättorna. Men de skulle inte få säga något åt varandra, inte heller skulle de få skratta. Nu kom gubben och lockade med sig alla rättorna för att föra upp dem till skogs, men nu sist av alla kom de en och haltade och länkade, men när folket fick se henne kunde de inte hålla sig för skratt utan började skratta. Och då vände alla rättorna om igen hem till byn, och därför har de fullt med rättor där en idag.

3. Gamla märkelsen.

Juledagsmatt stubbe får hata, då ligger det kvar tills voffeldagsmatt.

Om det är tvååder trettondagen, då får man ut och köra i åkern tretton veckor därefter.